

G A N G O D V Á Ź N Ý C H

NEVINNÁ LAVINA

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Nevinná lavina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Nevinná lavina – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

NEVINNÁ LAVINA

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Obsah

Hlas z nebes	5
Psí andělé	11
V kleci	18
Chata na obzoru.	25
Mimo cestu.	32
Šály, šátky, kšandy.	38
Volání bohu hor	44
Boudo, budko.	50
V náručí smrčku.	56
Světlo přinášející mráz	62
Zmrzlý oheň	69
Spát a neprobudit se	75
Tyče, tyče, tyče.	81
Hřmění sněhu.	88
Dýchej!	94
<i>Z Marianina blogu</i>	<i>100</i>
Zásady přežití.	103

Hlas z nebes

„Podívejte! Tam!“ vykřikla Alfa a rukou v koženém palčáku ukázala před sebe na zasněženou pláň.

Mezi bíle maskovanými stromy zahlédli pohybuující se blikající majáček.

„Rolba,“ oznámil desetiletý Tim s dalekohledem u očí.

„Rolba?“ ucedila Beta zklamaně.

„Čekala jsi yettiho?“ dloubala si do svého věčně nespokojeného dvojčete Alfa a hodila po Betě sněhovou kouli.

Beta jí to vzápětí oplatila, ale sotva se do přestřelky třináctiletých sester vložil starší bratr Hardy, schytl všechny zásahy sám.

„Děje se něco?“ ozval se za nimi muž s poněkud větším nosem, na němž mu bezpečně seděly velké dioptrické brýle.

„Zatím nic, pane Fialo,“ otočil se Hardy na Timova otce.

V tu chvíli dostal muž zásah koulí, určený Hardymu. Smetlo mu to čepici a odhalilo na ježka střížené světlé vlasy.

„Jé... pardon,“ vyjekla Alfa. „Já nerada.“

„Vidím sněžný skútr a dvě pásový čtyřkolky. Za jednou táhnou přívěs s nosítkama. Nikdo na nich ale neleží,“ hlásil Tim, aniž by odtrhl oči od dalekohledu.

„A já vidím, že nemáš čepici,“ všiml si Timův otec a přetáhl přes synova blondátého ježka svůj kulich. „A brejle.“

„Ty mám v kapse,“ zamumlal kluk. „Hele, další skútr.“

„My vás pak zavoláme, až to začne,“ nabídl se Hardy.

Muž přikývl a vrátil se zpátky do tepla Richtrovy boudy za manželkou. Alfa a Beta ze sebe sklepalý sních a nepřiliš nadšeně se zadívaly na svah, který byl už od večera obehnán páskou s cedulemi Zákaz vstupu.

„Já myslela, že nám předvedou výcvik psů, a ne že se budeme dívat, jak se upravuje sjezdovka,“ bručela Beta při pohledu na přibližující se rolbu.

„Tak co? Ještě nic?“ ozvalo se jim za zády.

„Jé, Jonáš. Už jste tady?“ pohlédl Hardy na udýchaného mladíka, který si právě sundával z nohou běžky.

„Jo, dali jsme si jen malý kolečko. Mariana vytuhla až u rozcestníku, jinak mi byla celou dobu v patách. Za chvíli tady bude.“

„A vaši?“ zajímala se Alfa.

„Rodiče jsou ještě někde na trase. Máma na běžkách připomíná zdrogovaného klokana, táta ji věčně sbírá ze země. Ale fakt je, že tratě jsou dneska dost ledové.“

„Vidím modrobílou postavu ženského pohlaví, věk asi čtrnáct let, která se k nám řítí rychlostí přibližně tři metry za sekundu,“ hlásil Tim, který dalekohled zaměřil na běžkařskou dráhu. „Má nohy jako Mariana. Má vlasy jako Mariana. Je to Mariana! Ale funí jako velbloud.“

„Nevím, jak funí velbloud,“ rozesmála se Alfa, „ovšem pohled na supící Marianu si nenechám ujít.“

To už se vysoká štíhlá dívka s dlouhými temnězrzavými a ne skutečně kudrnatými vlasy přichycenými k hlavě pletenou čelenkou přiřítila k chatě a vyčerpaně jim padla k nohám.

„Nemůžu. Sundejte mi někdo lyže, nebo tu počkám na jarní tání.“

Alfa s Betou jí ochotně pomohly, ale Hardy si neodpustil poznámku:

„Co se tak števeš, když jsi potom úplně vyřízená?“

„Nechtěla jsem, aby mi Jonáš ujel, no,“ přiznala Mariana.

„Já bych ti neujel. Pořád jsem kontroloval, jestli se držíš za mnou,“ namítl Jonáš a sehnul se pro lyže.

„Zpětným zrcátkem,“ vyprskla Beta.

„Jakým...“

Ale to už všichni včetně určené Mariany říčili smíchy. Stačilo, aby Beta prstem ukázala na Jonášův zadek. Rozpáraným švem černých lyžařských elastáků probleskovaly světlé spodky.

„Jécheche, máš zrcátko jako srnec!“ hýkala Alfa.

„Aspoň se mu dobře prdí!“ přisadila si Beta.

„No bóže, tak mi ruply kalhoty,“ durdil se Jonáš. „Jdu se převlíct.“

„Já taky zalezu dovnitř,“ sbírala se Mariana ze země. „Abych tu neprochladla. Odpoledne se ještě přesunu na Výrovku, ale zítra už mě na běžky nikdo nedostane. Celý den hodlám strávit na snowboardu.“

Před chatou se zvolna začaly scházet hloučky lidí.

„Musíme zabrat dobrý místa,“ staral se Tim a bez okolků se usadil u venkovního dřevěného stolu, odkud měl přímý výhled na protilehlou stráň. Deska lavice byla navíc příjemně vyhřátá březnovým sluncem.

„Půjč mi ten dalekokuk, ať se taky mrknu,“ vyzval Tima Hardy, když se i s oběma sestrami usadil u stolu vedle jejich nejmladšího kamaráda.

Tim mu trochu neochotně podal dalekohled, nasadil si velké kulaté brýle a dychtivě se rozhlížel po okolí.

„Podívej se tamhle k lesu,“ upozornil Hardyho. „Něco se tam děje. A ještě vlevo od toho malýho smrčku.“

Na několika místech opravdu začaly přípravy. Tři skupinky záchranářů v různých částech stráně hloubily lopatami jámy. Muži se navzájem dorozumívali vysílačkami. Největší jáma vznikala pod nedalekou muldou navátého sněhu.

„Volám tátovi, ať sežene ostatní,“ zamumlal Tim a vytáhl z kapsy bundy mobil.

Za chvíli byli všichni před chatou. Nejen Timovi rodiče, ale i Mariana v tlusté péřovce a převlečený Jonáš.

„Kdes nechal zrcátko?“ neodpustila si Beta, avšak sotva jí Jonáš nacpal za krk hrst sněhu, dala se s pištěním na ústup.

„K čemu dělají ty díry?“ nechápala Mariana.

„Třeba do nich zahrabou buřty. A psi budou mít za úkol je pod sněhem vyčuchat,“ rozumoval Tim.

„Myslím, že nejsi daleko od pravdy,“ ozval se Timův otec. „Až na ty buřty ovšem.“

Vtom se ze vzdáleného cípu stráně vznesl jakýsi předmět. Jen co nabral výšku, zamířil přímo k horské chatě.

„Ukaž!“ vyrval Tim Hardymu dalekohled. „Dron! To je dron!“

A skutečně. K chatě mířila hexakoptéra ověšená spoustou přístrojů. Nejvýraznější byl mohutný megafon, z kterého se už v příští chvíli linul hluboký mužský hlas.

„Vážení návštěvníci Krkonoš! Vítejte vás na veřejném exhibičním cvičení Horské služby, které je zaměřeno na vyhledávání lidí zasypaných lavinou.“

Hlas z megafonu, kroužícího nad horskou chatou, vylákal ven zbytek návštěvníků, kteří dosud seděli v restauraci nebo v přilehlém baru. Všichni se vyvalili ven a pátrali po zdroji zvuku.

„Dron, který vám nyní předvádíme, má zabudovanou termovizi a slouží Horské službě k rychlejšímu vyhledávání a následné přesné GPS lokalizaci osob ztracených v těžko dostupném terénu. Může zbloudilému člověku dřív, než k němu dorazí tým záchranářů, donést balíček obsahující pití, termofólii, energetické tyčinky či léky, dokonce i jednoduchý mobilní telefon pro nouzovou komunikaci.“

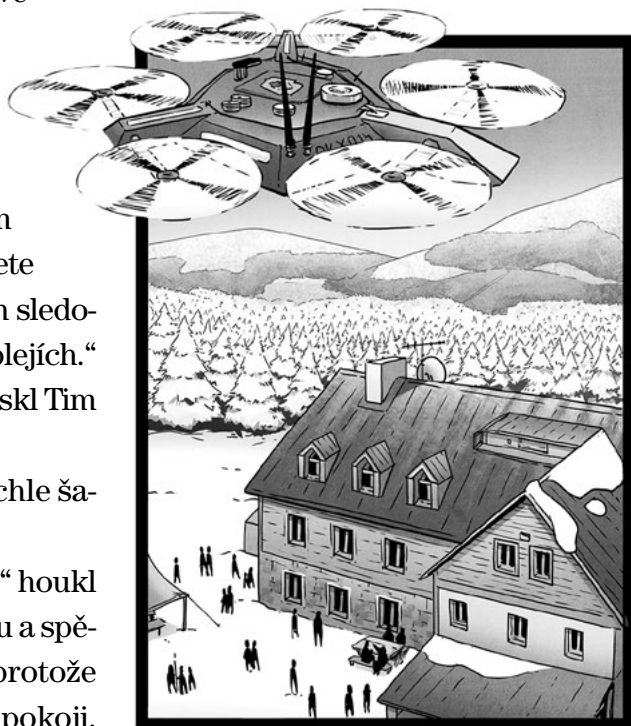
„To je slušně vymakaná věcička,“ kývl uznale Hardy.

„V příslušenství naší záchranářské hexakoptéry,“ oznamoval dál hlas, „je i kamera, která celou dnešní akci snímá a on-line přenáší na webové stránky Horské služby. Pokud u sebe máte mobilní telefony s připojením na internet, můžete celý cvičný zásah sledovat na svých displejích.“

„Paráda!“ zavýskl Tim a vytáhl mobil.

I ostatní se rychle šacovali.

„Drž mi místo,“ houkl Jonáš k Hardymu a spěchal do chaty, protože mobil nechal na pokoji.

„To je teda dobrý. A co my?“ ozvala se Beta ublíženě.

„Jo. Chtěly jsme k Vánocům chytrý mobily, a nic,“ upřesnila Alfa.

„Vaši asi usoudili, že jste chytrý i bez nich,“ zašklebila se Mariana a smířlivě dodala: „Pojďte blíž, budeme se dívat společně.“

Hlas z dronu se ozval podruhé:

„Při ostré akci se naši lavinová psi většinou pohybují na místech, kde není takový shluk lidí jako dnes. Proto vás prosíme o ukázněnost, abyste psy při výkonu nerušili. Děkujeme.“

Dron obkroužil Richtrovy boudy a zamířil ke stráni. Jáma u lesa už byla vykopaná a kamera dronu sledovala, jak do ní leze muž v červené kombinéze a s helmou na hlavě. Sotva zmizel uvnitř, dva muži ho zaházeli lopatami sněhu. Davem to zašumělo. Marianě málem vypadl mobil z ruky.

„Tý jo! To je teda hustý,“ vypískl Tim a nervózně si na nose posunul brýle.

„Hazardér,“ ucedil Jonáš, který se právě vrátil s telefonem, na kterém už měl otevřenou aplikaci k sledování přímého přenosu.

„Kaskadér,“ pokrčil Hardy rameny. „Někdo ty fingovaný oběti dělat musí.“

Psí andělé

Dva figuranti už byli uvěznění pod sněhem. Třetí jáma se zdála o poznání větší a muži ji uvnitř vyztužili dřevěnou konstrukcí pobitou kusy papírových krabic. Do vzniklé bedny se tentokrát nasoukala dívka. I ona měla na hlavě helmu.

„Tam bych nevlezla ani za nic,“ hlesla Beta.

„Já nevím,“ řekla Alfa zamyšleně. „Já asi taky ne. Ale pokud víš, že tě vytáhnou, tak je to něco jako pustit si horor. Musí to být zvláštní pocit. Být tam ve tmě. Sama. Vlastně zakopaná pod zemí. Málo vzduchu...“

„Nech toho a neruš,“ okřikla ji Mariana tlumeným hlasem a zprudka si uvolnila šátek svírající jí příliš těsně krk.

Bedna rychle zmizela pod nánosy sněhu a celé místo bylo pečlivě udupáno a k všeobecnému úleku diváků ještě přejeto rolbou.

„No to mě podrž,“ poznamenal Jonáš.

„Já se na to nemůžu dívat,“ prohlásila Beta a zakryla si rukama obličej, ale tak, aby jí přece jen nic neuniklo.

Pak muži s lopatami nasedli na pásové čtyřkolky a sněžné skútry, dvakrát obkroužili planinu a odjeli. I rolba se odklídila stranou a vypnula majáček. Stráž teď byla úplně prázdná, holá a tichá. Zdálo se k neuvěření, že ještě před několika okamžiky se na ní hemžila spousta lidí i techniky.

„Milí diváci!“ ozval se hlas z dronu. „Figuranti jsou zasypáni, stopy jsou zahlazené. Nyní je vše připraveno, abychom povolali naše záchranáře. Při samotném zásahu prosím o klid.“

Chvíli se nic nedělo a v hloučcích se začala projevovat netrpělivost. Pár lidí podupávalo spíš nervozitou, než aby je zábly nohy. Někdo si došel pro čaj, jiný pro sluneční brýle. Mariana